
Székely Magda

A TESTEN TÚL

A por

Por már ami
belőle itt maradt
és megidézni
sincsen akarat

de nem kerülheti
ki mégse
hogyan az a test
tovább is ne kísértse

A testen túl

Követhető még
az első szakasz
de továbbhaladása
már nem az

Nem fogja be
kapkodhat bár a készség
kiterjedő
teljes személyiségét

Csak ami volt
valaha ideát
azt érzékelem egyszeri
léte káprázatát

Megismerés

Mert nem csak boldogság jutott
több kellett hogy legyen
az ami folyton fölemelt
följebb az érzéleteken

Mindig hozzá közeledőben
míg csak teljes kilétét
erőim kinyújtózva végre
egészen utolérték

akkor túl a tapinthatón
megláttatta velem
magát az anyagnál töményebb
világosabb elem

Aki vár rám

A bőrön át akár a stigma
ivódott idegszálaimba
ahogy most csonkán ittmaradtam
hordozom őt tovább magamban

És mikor eljutok a másik
a legvégső leágazásig
vár rám – felé törekedőre –
aki azóta vált belőle

Lehelet

Hűsége most
a legnagyobb
melendet
amíg megvagyok

Bár mind messzebről
kell beérnie
oltalma mégis
eltalál ide

gyöngéden mint
ha lehelet
áthatja ezt a
törékeny teret